

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:41•

- அண்மையில் மறைந்த கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வங்கட் சாமிநாதனின் 'நினைவுகளின் சுவட்டில்..' முதல் பாகம் பிசம்பர் 2007 இதழிலிருந்து, ஜூலை 2010 வரை 'பதிவுகள்' இணைய இதழில் வளியானது. இது தவிர மலேம பல அவரது கட்டுரைகள் அக்காலகட்டப் 'பதிவுகள்' இதழ்களில் வளிவந்திருக்கின்றன. அவை அனதையும் மீண்டும் 'பதிவுகள்' இதழில் மீள்பிரசுரமாகும். - ஐந்தாவது பகுதி -

ஐந்தாவது பகுதி - (3)

நான் நிலக்கோட்டையில் பாட்டியுடனும் மாமாவுடனும் இல்லாதிருந்தால், அப்பாவும் அம்மாவும் இருக்கும் உடையாளம் கிராமத்திலியே இருந்திருந்தால், என விரும்பங்களும், ரசனையும் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்ப்பேன். எனக்கு விரும்பமானது என்பது ஏதும் உள்ளிருந்து சதா கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் மட்டியை உதறித் தள்ளிக்கொண்டு வளியேறி நிறுத்தும் ஏதும் ஆனமீக, கலைப் பசி என்கிற சமாச்சாரங்கள் ஏதும் இல்லா என்றோ தான் நான் நின்கைகிறேன். விதவையுடைய பாட்டிக்கு புராணப்படங்களே தஞ்சம் எனவாகிப் போனதும், வீட்டுக்கு நேர் எதிரே ரோட்டுக்கு அந்தப் புறம் சினிமாக்கொட்டகை என்று ஆகிப் போனதும் சந்தர்ப்பங்கள் தான். நிலக்கோட்டையில் தங்கியிருந்த வீட்டு ஊருக்குள்ளே இருந்திருந்தால் பாட்டிக்கு இதெல்லாம் சாத்தியமாகியிருாது. எனக்கும் அந்த சந்தர்ப்பங்கள் கொசுராகக் கிடத்திராது. பாட்டிக்கு இது புண்ணியம் சம்பாதிக்கும் நவீன மார்க்கமாகிப் போனது. எனக்கு விளையாடவது போல, சோளக்கொல்லியில் புகுந்து சோளக் கொண்டை திருடித் தின்பது போல, கல்லெறிந்து மாங்காய் அடித்துத் தின்பது போல, வேறு ஒருவிதமான பொழுது போக்கு. இப்போது என் சொந்த கிராமம் என்றும், நான் பிறந்த இடம் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளும், (அது பிறந்த இடமும் இல்லா, சொந்தமும் இல்லா) உடையாளத்தில் இருந்திருந்தால், சினிமா, நாடகம், சோளக்கொண்டை திருடித் தின்பதெல்லாம் ஒரு புறம் இருக்கட்டும், முதலில் ஊடையாளத்தில் அப்போதிருந்த திண்ணைப் பள்ளிக் கட்டத்ததைத் தாண்டி மறைசென்றிருப்பனோ என்பதே சந்தேகம். என பாட்டிக்கு நான் பிரியமாகிப் போனது, தன்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:41•

ஐந்தெழுந்தமிழ் (4)

வங்கட் சாமிநாதன் எப்போதோ யாரோ எழுப்ப கண்விழித்தபோது, ஒரு ஹரிகணை விளக்கும் கையுமாக, அம்பி வாதத்தியாருடன் மாமா நின்று கொண்டிருந்தார். "எழுந்திருடா, வா போகலாம், அம்மா வந்திருக்கா" என்றார். கோபம் இல்லாத அவர் முகத்தில். கூரலில் சீற்றம் இல்லை. வகை சாதாரண பாவத்தில் பொழுது விடிந்து விட்டதைச் சொல்லி எழுப்பும் பாவனையில் சொன்னார். அம்பி வாதத்தியார் தான் திட்ட ஆரம்பித்தார். 'அறிவு இருக்காடா உனக்கு? ஏன் சினிமா பாத் துத் தான் ஆகணுமோ? ராஜாவைப் பாத் தியா? அவன் ஒன்னைப் போலவா இருக்கான்? புத்தி வணுமடா? வீட்டை விட்டு ஓடறதுக்கு நேரம் பாத் தோ பாரு, அம்மா ஊரூலேருந்து வந்திருக்கப்போ. மாமாவைப் புத்தி என்ன நினைச்சுப்பா? கொஞ்சமாவது நினைச்சுப் பாத் தியா? அம்மா ஊரிலேருந்து வந்ததும் வராததுமா அழுதுண்டு உக்காந்திருக்கா? போ. போய் சினிமாவைக் காசு குடிக் கலனே னு ஓடினனே னு சொல்லு உங்கம்மா கிட்ட" அவர் நிறுத்தவில்லை. திட்டிக்கொண்டே வந்தார். இடையில் "எல்லாம் நீங்க கொடுக்கற இடம் சார், அதான் இப்பி கிட்டப் போறான். நானா இருந்த வச்சு நாலு சாத்தற சாத்திலே, சினிமான னு மச்சு விடமாட்டான்." என்று மாமாவைப் பாத் தும் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். என்னைத் திட்டுவதற்கு அவர் உரிமை எடுத்துக் கொள்வார். மற்ற சமயங்களில் அவர் செல்லமாக கிண்டலும் செய்வார். பள்ளிக் கட்டத்தில் அவர் எங்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க வரும் போது மற்றவர்கள் சிரிக்க கிண்டலும் செய்வார். 'சரிப்பா அம்பி, விடு போறும். அப்பறம் இதுக்கு வறே கோவிச்சுண்டு நாளகைக்கு வறே என்கயோவது ஓடினானா நான் எங்கனே னு போய் தடுவனே. அவன் அம்மா வந்திருக்கா? நல்லபடியா போகணும்" என்று மெல்லிய கூரலில் தன் வதேனையைச் சொல்லி வந்தார். அம்மா ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறாள் என்று எனக்குத் தெரிந்தது அப்போது தான். அம்மா ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாள் என்றாலும், அவள் ஊரிலிருந்து வந்திருக்கும் போது, என்னை பாட்டியும் மாமாவும் ஏதோ குழந்தையைக் கொடுமபைப்படுத்தித் தான் நான் வீட்டை விட்டே ஓடிவிட்டனோ என்று நினைத்துவிடுவாளோ என்ற பயம் இருவருக்கும் இருந்திருக்கும். அந்த வதேனையில் மாமாவால் என்னைத் திட்டக் கூட முடியவில்லை என்று நான் அதைப் பற்றியெல்லாம் பின்னர் நினைத்துப் பார்க்கும் போது தோன்றும். ஆனால் நடு ராத் திரியில் எங்கெங்கோ துடி கட்சியில் பார்க்கில் அகப்பட்டது அவர்களுக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்திருக்கும். ஆனால் அது வரை அவர்கள் எத்தனை வதேனைகள் குள்ளாகியிருப்பார்கள் என்றெல்லாம் எனக்கு அப்போது நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. என் துக்கம் எனக்கு. என்னால் சினிமா பார்க்க முடியவில்லை.

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:27• - •Last Updated•
••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:41•

அன்றுதான் கட்சி நாள் . அது போய் விட்டது. இனி அது வரமா என்ன? வீட்டை விட்டு ஓடியும் பிரயோஜனமில்லாது போய் விட்டது. மாமாகிட்டவும் அம்பி வாத்தியார் கிட்டவும் திரும்பவும் மாட்டிக்கொண்டாய் விட்டது. இப்போ ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அம்மாவும் ஊரிலேயிருந்து வந்திருக்கிறாள் . அவளும் திட்டவாள் . இப்போது வழிநடைக அம்பி வாத்தியார் திட்டிக்கொண்டு வருகிறார் .

நடராஜன் என்று பெயர் இருந்தாலும் அவரை எல்லோரும் 'அம் பி' என்று தான் அழைப்பார்கள். பள்ளிக் கட்டத்திலும் மற்ற வாத தியார்களும் பையன்களும் அவரை 'அம் பி வாத தியார்' என்று தான் குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் அவரை மாமாவதைத் தவிர வேறே யாரும் 'அம் பி' என்று அழைத்து நான் கேட்டதாக நின்னை இல்லலை. நாங்கள் இருந்த திருவிவில சில வீடுகள் தள்ளி அவர் வீடு இருந்தது. நல்ல தாட்பியான சரீரம். நல்ல உயரம். மாமாவைக் கு உதவியாக இருப்பார் எப்போதும். ஏதும் உதவி தேவையானால், மாமா அவரைத் தான் கப்பிடுவார். அவருக்கு மாமா 'ஸார்' தான்.

எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். நான் அகப்பட்டுகிறேனோ என்னவோ, எங்கே போனேனோ என்று அவர்களுக்கு கவலை இருந்திருக்கும். அம்மாவும் பாட்டியும் ஆளுக்கு ஆள் மஞ்சள் துணியில் காசு முடிந்து ஸ்வாமிக் குவண்பிக் கொண்டுப் போனார்கள். 'நல்ல படியா பிள்ளை திரும்பி வரணுமே, பகவான் தான் காப்பாத்தணும். இப்படி ஒரு புள்ளை கஷ்டப்பட்டதுமோ'.

வீட்டுவந்ததும், 'பார்க்கிலேபடத்துண்டு இருந்திருக்கான். நட்டுராத் திரிலேவறே
எங்கேபோவான். நல்லபடியா வந்து சந்தேபுட்டான். ஒண்ணும் சொல்லாதங்கோ.
நிம்மதியா துங்குங்கோ இனிமே. நாளகைகுப்பாத்துக்கலாம், சார் நான் வரனே" என்று
சொல்லிக்கொண்டு அம்பிவாத்தியார்தன் வீட்டுக்குத்திரும்பினார். "ஏண்டா
இப்பிப்படுத்துறே? கதிகலங்க வச்சிட்டயே" என்று பாட்டிதான் வதேனையோடு
சொன்னாள். "வா, வந்து கொஞ்சமாவது சாப்பிட்டு படுத்துக்கோ, உனக்காக யாரும்
சாப்படாம்கொட்டு கொட்டுனு முழிச்சிண்டுருக்கா" வறே யாரும் எதுவும்
சொல்லவில்லை. இரவுவெகு நேரம் ஆகிவிட்டது.

அப்போது தீ ராத என் துக்கங்கள் எனக்கு. எனக்கென்று பெரிய ஆசைகள் ஏது இல்லையென்றாலும், ரொம்பவும் அடக்கமான பையன் என்று எல்லோரும் சொன்னாலும், சில சமயங்களில் எனக்கும் கப்ட சில ஏக்கங்கள் வந்து மாமாவை ரொம்பவும் கஷ்டப் படுத்து தியிருக்கிறேன் என்பது பின்னாட்களில் எனக்கு உறதை்தது.

மாமாவின் வாழ்க்கை ரொம்பவும் வதேனைகள் நிறைந்தது. சில சாதாரண, இயல்பான எதிர் பார்ப்புகள் கட்ட அவருக்கு நிறைவறையதில்லை. வறுமனை. பொறுப்புகளான நிறைய தன் சக்திக்கு மீறி தன் மீது சூழத்திக் கொண்டார். அவரால் ஓரளவுக்கு மலே அப்பொறுப்புகளான சமாளிக்க முடிந்ததில்லை. அவர் இயல்பில் மிக சாதுவான மனிதர். வளையையாரோடும் அவர் சத்தமிட்டுப் பேசியோ, முரண்டு பிடித்தோ, சண்டையிட்டோ பார்த்ததில்லை நான். ஆனால், வீட்டில் அவருக்கு வதேனை மிகும்போது அசாதாரண கதோபம் வரும். முன்கோபி. பின்னால் வருந்துவார். அவர் கதோபம் வந்துவிட்டால் அந்தக் கணங்களில் அவர் தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதே அவருக்கே தெரியாது போய்விடும்.

எங்கள் தரூ 'ட' வடிவில் இரூக் கும். அந்த 'ட'வின் இரூ ககோடூகளின் சந்திப்பில் எங்கள் வீ டு இரூந்தது. தரூவின் ஓரூ ககோடி பரிசியகூளம், வதகலககூண்டூ பகோகூம்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:41•

கடேடாகக் கொண்டே படி ஏறினார். அவர் சாமா என்று சொன்னது என சின்ன மாமாவை. சின்ன மாமாவின் பெயரும் சுவாமிநாதன்.

"எந்த பப்பைப் பாத் து என்ன? பாயிடூத் து. பாயிடூம் னு நதே திக் கே எனக் குத் தரிஞ் சூடூத் து" என்று வகூத் தீ எனக் குரலில் சூரத் தின் னி மாமாவிடமிருந் து பதில் வந் தது. "நதே திக் கே தரியுமா?" என்று ஒன் றும் புரியாத திகைப் பில் கடேடார், அம்பி வாத் தியார்.

பதிவுகள், மார்ச் 2008 இதழ் 99

- ஐந்தாவது பகுதி (5)

சிறுவயதில் நடந் த விஷயங் கள், சந் தித் த நண்பர் கள் இப் படி பலவற் றில் ஓர் சில மிக பசுமையாக, ஏதோ கண் முன் நந் து நடந் து போல் நினைவில் இருக் கின் னன. பல மறந் து விடூகின் னன. நந் து நடந் த விஷயங் கள் எவ் வளவு தான் நினைவைக் கிளிப் பாரத் தாலும் ஞாபகத் திற்கு வருவதில் லை. பின் எப் போதாவது வந் து சிந் தனையில் இருக் கும் போது, தடோத இந் த நினைவுகள் மனதில் பளிச் சிடும். மனித மனது எப் படித் தான் செயல் படூகிறதூ, அல் லது செயல் பட மறுக் கிறதூ எனப் து ஓர் புரியாத புதிர். ரஸ் ஸல் வடிக் கையகச் சொன் னது இப் போது நினைவுக் கு வருகிறதூ. அவர் சொன்னார்; மனவியல் அறிஞர் கள் (psychologists) மனது என்ற ஒன் று கிடயாதூ என்று வகூத் தீ ர் மானமாகச் சொல் கிறார் கள். அதசேமயம் ப்ளீ கவியல் (physicists) அறிஞர் களும் தம் தரப் புகுக் கொள் (matter) என்று ஏதும் கிடயாதூ என்று. இந் த விஞ்ஞானிகள் எதைப் பற் றி வாழ்நாள் முழுதும் ஆராய்கிறார் களோ, அதுவே இல் லை என்றால் எதை ஆராய் தம் வாழ்நாளைச் செலவிட் டார் கள் என்று கடேக் நமக் குத் தனென் றும். இப் படி மனோவியல் அறிஞர் களும் ப்ளீ க விஞ்ஞானிகளும் சொல் வது தயைல் காரர் கள் இந் த ஊரில் யாரும் உடனே அணிவதில் லை, நிர் வாணமாகத் தால் செல் கிறார் கள் என்றும், செறுப் புத் தகைக் கிறவர்கள், எல் லோரும் வறெங் காலோடூ தான் நடந் து செல் கிறார் கள் என்று சொல் வது போல் இருக் கிறதூ என்று வடிக் கையாகக் கூறுவார். வடிக் கை தான் ஆனால் அது உண்மையும் கூட. அது

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January•, 2016 06:41•

பற்றிப் பின்னர் . இப்போதே கருமனது என்ற புதிர் பற்றி.

எதற்காகச் சொல்லவந்தனே என்றால், எது இக்காலத்தில் நம் அரசியலின், சமூகத்தின் குரல் வளையைப் பிடித்துப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறதோ, எது எல்லோர் பிரகஞ்சையையும் முழுதாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறதோ, அது என் சிறுவயதுப் பிராயத்தில் இருந்ததில்லை. அது ஒரு பெரிய விஷயமாகவே இருந்ததில்லை. எங்கள் நண்பர் குழு ஒன்றில் ஒருவர் எல்லோரையும் நோக்கி ஒரு களைவி கேட்டார். "உங்கள் குழந்தை பபிக் கும் பள்ளிக் கட்டத்தில், வகுப்பில் ஒரு தாசியின் குழந்தையும் சரேக் கப்பட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?" அப்போது நான் சொன்னேன், "குழந்தைகள் எல்லாமே குழந்தைகள் தானே?" என்று. அப்போது உடனே எனக்கு மனத்தில் பட்ட பதிலைச் சொன்னேன். யோசிக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஏதும் ஆராய்ச்சிக்கான விஷயமும் இல்லை. பிறகு ஒரு நாள் கழித்துத் தான் எனக்கு அது என் சிறுபிராய அனுபவத்தில் நடந்ததைச் சொல்லியிருக்கலாம் என்று.

எங்கள் வகுப்பில், என் ஞாபகத்தில் அது ஏழாவது பபிக் கும் போது என்று சொல்லவேண்டாம். இரண்டே இரண்டு பணிகள் தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் தனியாக ஒரு பஞ்சில் உட்கார்வார்கள். வகுப்பில் சூமார் 30 பையன்கள் இருக்கலாம். நான் ஒரு பஞ்சில், கட்சி என்று சொல்லும் பபிக் கும் பின் வரிசையில் ஒன்றில். எங்கள் பஞ்சில் நாலு பரே. அவர்களில் ஒருவன் அங்கண்ணன் என்று பெயர் என்று ஞாபகம். நல்ல உயரம். கறுப்பு. அவன் ஒரு தலித், இன்றைய சொல்லாடலில். என் வகுப்பிற்கு வத்தியார் என் மாமா தான். அவர் தான் ஹிட் மாஸ்டரும். நாங்களை அவன் தலித் என்று அறிந்து கொண்டது, பெயரை ஊரை அல்லது இது போல பல விவரங்களை அறிந்து கொண்டது போலத் தான். அதற்கும் மேல் உள்ள அர்த்தங்கள் எங்களுக்குச் சொல்லப்படவாழில்லை. நாங்கள் அறிந்து கொண்டதாழில்லை. யாரும் அவனை தலித் என்று சொல்லி வித்தியாசமாக நடத்தியது கிடையாது. நல்ல உயரம் என்பதும், அபிக் கும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் அவன் இரண்டு வருடங்களாவது தங்கி விடுவான் என்பதும் தான் முக்கிய தகவல்கள். அப்படி ஒரு வருடத்திற்கு மேல் அதே வகுப்பில் தொடர்வது என்பது பல மாணவர்களுக்கு சகஜமான விஷயம். அங்கண்ணன் கொஞ்சம் அதிகம் ஓரே வகுப்பில் தங்கி விடுவான், அவ்வளவே.

ஒரு முஸ்லீம் மாணவனும் எங்களுடன் படித்தான். அப்துல் வஹாப் என்று பெயர். அவனுடைய வீடு பள்ளிக் கும் போகும் வழியில் நீண்ட தருவின் மத்தியில் இருக்கும். அப்துல் வஹாபின் அப்பா வீட்டின் முன் ஒரு கட்டிலில் உட்கார்ந்திருப்பார். நல்ல பாரியான உடம்பு. துருக்கிக் காரர் மாதிரி பின்னால் ஒரு குஞ்சம் தொங்கும் தொப்பி ஒன்றை எப்போதும் அணிந்திருப்பார். அவர் லவோ தேவி செய்து வந்தார். முஸ்லீம்கள் கடனாகக் கும் பணம் கொடுத்து வட்டி வாங்கிப் பிழைப்பது ஹராம் என்று இஸ்லாத்தில் நம்பப்படுகிறது. ஆனால் நான் சிறுவயதில் பார்த்த முதல் முஸ்லீமின் தொழிலே அதாகத் தான் இருந்தது. நிலக்கோட்டையில் நான் அதிகம் முஸ்லீம்களைப் பார்த்ததில்லை. ஆனால் மெயின் ரோட விட்டு உள்ளே தள்ளிச் செல்லும் ஒரு சந்தின் நடாவில் பள்ளி வாசல் இருந்தது. ஏதோ ஒரு முஸ்லீம் பண்பிகையின் போது தருவில் புலிவதேம் ஆடுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். வேறொரு எந்தத் திருவிழாவிலும் புலிவதேம் ஆடி நான் பார்த்ததில்லை. ஒரு சமயம் நாங்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது அப்துல் வஹாப் என்னைத் துரத்த நான் ஓட, ஒரு மண்மேட்டின் அருகே அவன் என்னைப் பிடித்து விடுவான் போலிருக்க நான் சட்டென அந்த மேட்டைச் சுற்றி வளைந்து ஓடினேன். அவன் கால் சருக்கி கும் புற விழுந்து அவன் முன் பற்கள் உடனே துரத்தம் கொட்டி விழுந்து கிடந்தான். நான் பயந்து

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:41•

விட்டனே . நான் தான் தள ளி விட்டனே என்ற சொல் வார கள் , மாமா அன் று என் னதை துவதை து எடுத் துவிடுவார் என்ற பயந் து கிடந் தனே . ஆனால் ஆச் சரியம் , அப் பதி ஒன் றும் நடக் கவில் லை. மாமாவும் பயந் து தான் இரூந் தார் . அப் துல் வஹாபின் அப் பா வந் து என் ன ரகளை நடக் கப் பகோகிறதோ என்ற . பின் னால் எனக் குச் சொன் னார்கள் . வாத் தியார் வீ ட்டுப் பிள ளைதானே. ஏதோ விளையாட் டிலே இப் பதி ஆகிப் பகோயிருச் சி. சரி விடங்க" என்ற சொன் னாராம் . இன் னொரு பையன் பழனிச் சாமி. 'சாமிநாதா, நான் எட் டாம் புக் கு மலேலே பதிக் கப் பகோறதில் லே. எங் க ஐயா சொல் லிட் டாரு" என்ற மிக சந் தமோஷமாகச் சொல் வான் . ஏன் என்ற ககே டதற் கு, "அதுக் கு மலேலே பதிக் கிறதற்கு ரொம் ப மி ளை வணுமாம் . பத் தாம் புக் கு பகோனாலே ஓவ் வொத் தருக் கு பதிச் சுப் பதிச் சு மி ளையே ககெட் டுப் பகோயிருமாம் " என்ற சொல் வான் .

நான் முக கியமாகச் சொல்ல வந்தது எங்கள் வகுப்புப் பணிகளைப் பற்றி. ஒருத்தி பெயர் செளந்திரம் என்று நினைக்கிறேன். எங்கள் பள்ளிக் கட்டமானேஜர், அல்லது கரஸ் பாண்டன் டபின் பணை. சௌராஷ்டிரர். மதுரை ஆர்.வி.மில்லின் நல் ஏஜன்சி. அவர்கள் எங்கள் பள்ளியை நடத்தும் ஒரு குடும்பத்தின் மூன்று சகோதரர்களில் ஒருவர். மாறி மாறி அவர்கள் பள்ளிக்கு மானேஜராக இருப்பார்கள். நான் இருந்த காலத்தில் அந்த குடும்பம் தான் நிலக்கோட்டையிலேயே பணக்கார குடும்பம். அவர்கள் வசித்த தனித்தனி வீடு ஒவ்வொன்றும் பெரிய மாளிகை என்று சொல்லவேண்டும். அந்தப் பணக்கார செளந்திரத்தோடு ஓட்டி உட்கார்ந்திருந்த இன்னொரு பணை பெயர் ராம திலகம். மிக அழகானவள். கருப்பு நிறம் தான். என்றாலும் கருப்பு என்று குறிப்பிட்டால் சொல்லத்தக்க கருப்பு இல்லை. ஆனால் அழகி. அவள் ஒரு தாசி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அப்படியென்றால் என்னவென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. வகுப்பில் அவர்கள் இருவரே இருந்ததால், இருவரும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டே தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் இருவரும் வகுப்புத் தோழிகள். அவ்வளவுதான். மலே, தாசி என்றால், ஏதோ ஒரு குலம், அல்லது உதயோகம், என்பதற்குமேல் அந்த பெயர் எங்களுக்கு எந்த அர்த்தத்தையும் கொடுத்ததில்லை. இந்த விவரமும் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும் என்பது தெரியாது. எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் அவள் 'ட' வடிவத்தில் இருக்கும் எங்கள் தரூ என்னு் சொன்னேனே, எங்கள் வீட்டு அந்த 'ட' வின் இருக்கோடுகளின் சந்திப்பில் இருந்தது. ராமதிலகம் வத்தலக் குண்டு போகும் ரோடத்தை தோடும் கோட்டின் நடவடிகுளத்தை நோக்கி இருக்கும் வீட்டில் இருந்தாள். அவள் அம்மாவோ, பாட்டியோ ஒரு கிழவியோடு. அதற்கு அடுத்த வீட்டில் ஒரு இளம் பணை. அவ்வப்போது டிரிங் சினிமா நான் சொன்ன பட்டையில் முகாமிட்டால், அதன் மூதலாளி, அங்கு தான் தங்குவார். கழுவத்தில் கையில் தங்கச் சவின். மல் வடிவடி. கருப்பு தான், ஆனால் ஆண்கள் என்று சொல்லவேண்டும். என் மாமா கட்ட வீட்டில் யாருடனோ பேசும் போது அவரைப் பற்றி, "நல்ல மனிதர் தான். மரியாதை தெரிந்தவர். ஆனால், என்னவோ இப்படி ஒரு பலவீனம்.." என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ராம திலகம் இரூந்த எங்கள் தருவின் நீட்சியில் அவள் வீட்டுநடுவில் இரூந்தது என்றனே. அதன் இரூபகங்களிலும் மூதலில் இரண்டு வீடுகளில் இரண்டு மூஸலீ மகாடும் பங்கள் இரூந்தன. அவற்றில் மூதல் வீட்டின் முன் ஆடா ஒன்று கட்டியிருக்கும். பின் ராமதிலகம் வீட்டு. பின் ஒரு இளம் பண்ணை இரூந்த வீடும். அதற்கு அடுத்த வீட்டில் ரவெனையா இன்ஸ்பெக்டர். அதற்கு அடுத்த வீட்டில் அபிக்கியார் யாரோ வாடகைக்கு வந்து போவார்கள்.

எங்கள் திருவினப் பெயர், வங்கடசே வர அல்லது வங்கடசே புர அக்கிரஹாரம். எது என்று நிச்சயமாக ஞாபகமில்லை. அந்த பெயர் வீண்தான். ஒரு சமயம் ஒரு துகரத்

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 26 •January• 2016 06:41•

தண்ணீர் திறப்புப் பெயர் எழுதிச் சுவற்றில் ஆணி அடித்தது சின்ன றார்கள். ஆனால் அந்தத் திறப்புப் பெயரையாரும் எங்கும் உபயோகித்தது கிடையாது. பெயரை எழுதி, ஹெட் மாஸ்டர், நிலக்கோட்டை என்று எழுதினால் தபால் வந்து சேர்ந்து விடும். நிலக்கோட்டையில் வீட்டு எண், திறப்புப் பெயர் என்பதற்கெல்லாம் ஏதும் அர்த்தம் கிடையாது. எங்கள் வீட்டின் எதிரே ஒரு சாரியில் ஒரு பெரிய வீடு காமப் பெண்ணுக்குச் சுவர் அடக்க இருக்கும். அது எப்போதும் எங்கள் ஊருக்கு மாற்றலாகி வரும் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டருக்கு என்று தீர்மானமாகிய வீடு. ஸ்ரீ ராமவிலாஸ் சர்வீஸ்கோ அல்லது கொடகை கான்ஸ் மோட்டார் யூனியன் (ஜெயராஜ் நாடார் என்பவர் நடத்தி வந்தது) பஸ்ஸ்கோ, சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் டிரைவர்கோ இன்றால் அவர் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்து பஸ் நின்று காத் திருக்கும். டிவிஎஸ் வண்டி வராது. அவர் வீட்டு வலையைக் கொண்டு ஒரு ஏட்டையாவோ, கான்ஸ்டிபிள்கோ இருப்பார். அவர் தினம் காலையில் ஷாஹ்பாலிஷ் செய்து கொண்டிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தினம் ஒரு பஸ் காலையில் அவர் வீட்டின் முன் வந்து நிற்கும். பஸ்ஸின் மலையேறிந்து இரண்டு குடங்கள் வந்திருக்கும். அவை நிலக்கோட்டையிலிருந்து 22 மலைத் திரைத் திலிருக்கும் பெரிய குளத் திலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து வந்து சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் வீட்டில் கொடுக்கும். அந்த வீட்டு காமப் பெண்ணை அடுத்து ஒரு வட்ட வளி. அதன் ஒரு ஓரத்தில் ஒரு குடிசை. அதில் நாகு என்று அழைக்கப்பட்ட வற்றிய உடம்பும் ஏழ்மையின் வடிவமே ஆன ஒரு ஸ்திரீ. அவள் புருஷன் நல்ல தாட்டியான மனிதன். அவன் குடிசைக்கு வரும் போதெல்லாம் சண்டை தான், கிச்சல் தான். ஆனால் அவன் எப்போதாவது தான் காட்சியளிப்பான். நாகு தான் எந்நேரமும் ஏதோ செய்து கொண்டே இருப்பான். அத்தோடு யாரையாவது வதைத்துக் கொண்டும் இருப்பான். அவள் ஆடு வளர்த்தாள். ஊரெல்லாம் சூற்றி சாணி பொறுக்கி வரட்டி தட்டி பிழைத்து வந்தாள். அவள் குடிசையைச் சூற்றி இருக்கும் சிதறத்து கிடக்கும் நீளக் குட்டிச் சுவரில் எப்போது வரட்டிகள் காய்ந்து கிடக்கும். அவள் குடிசைக்கு எதிரே, எங்கள் திரைவின் மூர் சாரியில் நடுவே ஒரு பாழடைந்த வீடு இருக்கும். அதில் தான் அவள் வரட்டிகள் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

இதற்கு எதிர்த்த சாரியில் ஒரு பெரிய வீட்டு. அது நான் முன் சொன்ன எஸ்.ஆர். ராமய்யர் என்னும் எங்கள் பள்ளிக் கட்டத்தஸ்தாபித்து நிர்வகித்து வந்த செளராஷ்டிர குடும்பத்தின் மீதத்தசுகோதரர் வாங்கிப் போட்டிருந்த வீட்டு. அந்த வீட்டில் எப்போதாவது தான் ஒரு பெரிய அதிகாரி வாடகைக்கு வந்து தங்குவார். ஒரு சமயம் ஒரு சபகலகெட்டர் வாடகைக்கு இருந்தார். அவர் ஒரு வில் வண்டியில் தான் பயணம் செய்வார். பசுமாடும், வில் வண்டிக் கான் மாடும் எல்லாம் அந்த வீட்டின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்த கொட்டகையில் கட்டியிருக்கும். அதற்கு அடுத்த ஒரு சின்ன வீட்டில் தான் நடராஜன் என்னும் அம்பிவாத்தியார் இருந்தார், ஒரு வயதோக அப்பா அம்மாவோடும், இரண்டு தம்பிகளோடும். அவர் வாங்கிய 19 ரூபாய் சம்பளத்தில் எப்படி காலம் தள்ளினாரோ என்று இப்போது நான் திகைக்கிறேன். அடுத்து ஒரு பெரிய வீட்டு. இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல்ஸ் இருந்த வீட்டு. அடுத்து ஒரு வாத்தியார் வீட்டு. ஒரு சமயம் நாராயண அய்யர் என்று ஒரு வாத்தியார் இருந்தார். பின்வெட்டவெளி. பின்நாகுபயன்படுத்திய பாழடைந்த வீட்டு. அந்த வீட்டில் சில சமயங்களில் பகல் வேலைக்காரர்கள் வந்து தங்குவதுண்டு. தினம் ஒரு வேலைப் போட்டுக் கொண்டு வருவார்கள். அவ்வப்போது ஏதாவது கடைபாரர்கள். அல்லது கடையில் ஊர் விட்டுப் போகும் போது அவர்களுக்கு ஏதோ கொடுப்பார்கள். அந்த நாற்பதுக்குப் பிறகு நான் வேறு எங்கும் இப்படியான பகல் வேலைக்காரர்கள் என்று கட்டதும்மில்லை. பார்த்ததும்மில்லை. அதை அடுத்து மறுபடியும் ஒரு வாத்தியார் வீட்டு. ரங்கநாதன் என்றோ அல்லது

vswaminathan.venkat@gmail.com